

РЕШЕНИЕ

№ 891

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4741** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр. с чл.75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на З. Ф. М., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., кюрд по народност, по вероизповедание – мюсюлманин сунит, неженен, срещу Решение № 1983 от 29.03.2019 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. В., която поддържа предявената жалба. В заключение моли съда да уважи депозираната жалба и да отмени оспореното решение, с което е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, като незаконосъобразно.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт К., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Представя справка за актуалната ситуация в И. към дата

17.01.2020 г.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор К., която излага становище за неоснователност на жалбата и в тази връзка моли съда да отхвърли същата, като потвърди оспорения административен акт.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД 09-В-724 от 21.09.2018г. на РПЦ-С., подадена от З. Ф. М. с ЛНЧ:[ЕГН], гражданин на И., кюрд по народност, по вероизповедание – мюсюлманин сунит, неженен.

С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от нея декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, /л.39/.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал. С писмо Рег. № М-9389/19.10.2018 г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето З. Ф. М., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С Решение № 3391/26.10.2018 г. на Заместник-председател на ДАБ при МС производството за предоставяне на международна закрила е спряно, поради това, че чужденецът е напуснал самоволно бежанския център е бил в неизвестност. С Решение № 12914/16.01.2019 г. на решаващ орган на ДАБ при МС, чужденецът е приет на територията на Република България от Република А. на основание чл. 67д, ал. 1 от ЗУБ, във връзка с чл. 18, ал. 1, б. "б" от Регламент /ЕС/ № 604/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета. С Решение № 1008/13.02.2019 г. на Заместник-председателя на ДАБ при МС, производството за предоставяне на международна закрила е възобновено на основание чл. 77, ал. 2 от ЗУБ, като същото е връчено лично на З. Ф. М. на 13.02.2019 г.

До З. Ф. М. е изпратена покана за провеждане на интервю, което връчване е надлежно удостоверено и извършено в присъствието на преводач /л.24/.

Видно от административната преписка е, че на 15.02.2019 г. е проведено интервю с З. Ф. М., обективирано в Протокол от проведено интервю с Рег. № УП2617/15.02.2019 г. От така проведеното интервю се установява, че З. Ф. М. е напуснал нелегално И. на 08.09.2018 г., заминавайки за Турция, като останал осем дни в [населено място]. На 16.09.2018г. направил неуспешен опит да премине границата, след което на 18.09.2018г. влязъл нелегално на територията на Република България. Молителят заявява в хода на интервюто, че причината да напусне държавата си по произход са били периодичните сражения в района на неговото село, респективно липсата на работа там. Установява се, че чужденецът има завършено средно образование, няма професия, нито е имал работа в И., както и че семейството му има финансови проблеми. В хода на интервюто, чужденецът е изложил твърдения, че в близост до селото му кюрдите от П. се сражават срещу турската армия, като тези сражения не са постоянни, а периодични. От изявленията му пред интервюиращия орган се

установява, че молителят не е имал лични проблеми, свързани с етническата и религиозната му принадлежност в държавата му по произход, не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в И.. Спрямо него не са били отправяни заплахи, нито му е оказвано насилие в държавата му по произход. Заявява, че има приятели в Германия, като основата му цел била да се устрои в Европа. Непосредствено след подаване на молбата за закрила, молителят заявява, че е заминал за А., където не подава молба за закрила, поради това, че австрийските власти откриват съвпадение на пръстовите му отпечатъци и го депортират на територията на Република България. Първоначалната му цел била А., не знаел, че България е член на ЕС към онзи момент. В тази връзка допълва, че ако знаел този факт, нямало да предприеме напускането от бежанския лагер и да тръгне към А..

В хода на административното производство е приета справка на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС /л.84-89/.

Със Становище Рег. № УП2617/13.03.2019 г. на младши експерт в РПЦ – С., ПМЗ – „О. Купел“ е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на З. Ф. М., [дата на раждане] , ЛНЧ:[ЕГН], гражданин на И..

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на З. Ф. М., да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Според административния орган, не са налице обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя и нейните близки няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на молителя по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за евентуален мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като молителят или неговото семейство са изложени на реална опасност от тежки посегателства или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Обсъдено е, че в приложената в административната преписка, в която е посочено, че след продължил три години конфликт с „Ислямска държава“ /ИД/, силите за сигурност на И. и Иракски К. побеждават терористичната

организация с помощта на международна коалиция, водена от САЩ, което донася мир в И. като цяло. В доклад на австралийското Министерство на външните работи, публикуван на 09.10.2018 г., е посочено, че в Иракски К. се наблюдават по-ниски нива на несигурност в сравнение с други райони на И.. Посочва, че това положение може да се дължи на по-големия капацитет на кюрдските сили за сигурност и на по-ниските нива на етническо и религиозно многообразие в региона. Скорошното увеличение в броя на вътрешно разселените лица затруднява способността на кюрдските власти да гарантират безопасността на хората, които навлизат в региона. Турция обстрелва заподозрени бойци в селата по нейната граница с Иракски К., а турски сили пресичат границата в преследване на тези бойци; А. поддържа и тренировъчна военна база в Б., близо до М., без одобрението на федералното правителство. Столицата на Иракски К., [населено място], се нарежда сред първите пет най-безопасни града в света, според информация на N. – най-обширната база данни в света, в която потребителите предоставят данни за множество градове и държави. Посочено е, че А. надминава по безопасност известни туристически дестинации в Европа като германските градове Щ. и М., както и Прага в Чешката република. А. и Иракски К. като цяло са разнообразен регион, където различни етноси и религии съществуват едновременно, без да се страхуват от преследване и дискриминация. От информацията от приетите справки, административният орган е приел, че посочените от З. Ф. М. лични мотиви за желанието и да живее в Република България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Обжалваното решение е съобразено и с тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

В хода на съдебното производство от страна на ответния орган се представи Актуална справка относно общото положение в И., спазване на човешките права и актуалната политическа и икономическа обстановка с вх. №МД-21/17.01.2020г. /л.102-105/, както и справка с вх. №МД-545 от 08.10.2019 г. /л.84-89/, докладна-записка, с нарочна молба /л.94-96/.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателя на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

С оспореното решение е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на З. Ф. М., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., кюрд по народност, по вероизповедание– мюсюлманин сунит.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ

за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот. Съдът, намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Ж. конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот и по конкретно държава в 3. Европа. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо З. Ф. М. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща

ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, Съдът изиска актуална справка за ситуацията в И. и Иракски К., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход. Според данните от тази справка е видно, че в И. от октомври 2019 г. насам стотици хиляди иракчани излизат по улиците в столицата Б. и в южните градове, за да протестират срещу неспособността на правителството да предостави основни услуги и икономически възможности. В полуавтономния кюрдски регион в С. И., обаче улиците са спокойни. На 17.10.2019 г., районът на север от [населено място],

столицата на Иракски К., става домакин на бежанци, бягащи от конфликт в съседна С. – 1800 души, предимно кюрди, пристигат в лагер край Б.. Контрастите на нестабилност и стабилност в този регион са символични за автономния К. като цяло. В А., пулсиращият нощен живот и широките околни пътища, извиващи се през града, представят картина на просперитет и стабилност в новия И., появил се след края на конфликта с ИД. Протестите, които избухват в Централен и Ю. И. на 01.10.2019 г., не се усещат в района на Иракски К.. Под закрилата на кюрдското регионално правителство, Д. бързо се урбанизира, за да се нагоди към нарастващия брой на населението, достигащ до 350 000 души. В допълнение към кюрдското мнозинство, градът е дом на араби, асирийци, арменци и халдейци. Д. е определян за най-спокойния град в И. и е дом на Д. университет.

На 24.08.2019 г. кюрдската информационна система К. съобщава, че Турция започва военната операция „Нокът 3“ срещу бойци от Кюрдската работническа партия /П./, които преминават през южната и граница и отиват в провинция Д. – административна част на полуавтономния регион Иракски К.. Операцията има за цел „да унищожи терористите и техните пещери и убежища в района на С.-Х.“, се казва в официално съобщение на турските власти.

В доклад на Съвета за сигурност на ООН от 22.03.2019 г. е посочено, че според Министерство на националната отбрана на Турция, турските военновъздушни сили продължават да извършват удари срещу позициите на П. в провинциите Д., А. и С.. На 23.08.2019г. турските въоръжени сили започват фаза III на операция „Нокът“, комбинация от сухопътни операции и въздушни удари, фокусирани върху района на С.-Х. в северната част на провинция Д..

В бюлетин на Службата на ООН за координация по хуманитарни въпроси е посочено, че като цяло най-тежките и сложни нужди продължават да бъдат откривани в провинции, които са свидетели на пряк конфликт като А., Н., К. и С. ад Д. и в провинции, които приемат голям брой вътрешно разселени лица, като Д..

При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорвания (И.), е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие. При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в И. към настоящия момент, съдът намира за правилен извода на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в

делото относно ситуацията в И., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и противоречивото поведение на жалбоподателя, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 43 - ти състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалба на З. Ф. М., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., кюрд по народност, по вероизповедание – мюсюлманин сунит, неженен, срещу Решение № 1983 от 29.03.2019г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

